

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 33/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1 CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 04.12.2020r. sygn. akt II K 49/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
x oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść x na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
x	uchylenie	#	zmiana		
1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
		Nie dotyczy			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Związłe o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		Nie dotyczy	
1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. Obraza przepisu postępowania, tj. art. 7 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodu w postaci opinii pisemnej biegłego S. S. (1), przejawiającą się w bezkrytyczny zaakceptowaniu wniosków płynących z w/w opinii, uznania jej za jasną, pełną i fachową pomimo, iż opinia jest opinią wewnętrznie	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny	

	<p>sprzeczną, pobieżną oraz opartą na błędnych założeniach faktycznych i merytorycznych, skupiającą się na faworyzowaniu jednej wersji stanu faktycznego, pomimo braku ku temu wystarczających przesłanek oraz pomijając całkowicie elementy stanu faktycznego przemawiające na niekorzyść oskarżonego.</p>		
<p>2. Obraza przepisu postępowania, tj. art. 7 kpk, która miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodu w postaci opinii ustnej biegłego S. S. (1), przejawiającą się w bezkrytyczny zaakceptowaniu wniosków płynących z w/w opinii, uznania jej za jasną, pełną i fachową pomimo, iż opinia ta nie udziela</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>		

precyzyjnych odpowiedzi na zastrzeżenia wysunięte względem opinii pisemnej, w dalszym ciągu będącą opinią wewnętrzną sprzeczną, pobieżną oraz opartą na błędnych założeniach faktycznych i merytorycznych, której w szczególności zarzucić należy:

a) Błędne przyjęcie jako współczynnika wartości poślizgowej pojazdu przy ubitym śniegu wartości 0,1, w sytuacji gdy jest to wartość dla gładkiego lodu a prawidłową wartością tego współczynnika dla warunków miejsca zdarzenia a więc pokrywy śnieżnej na jezdni z częścią takiej pokrywy ujeżdżoną jest przedział między 0,15-0,30, co dodatkowo potwierdza sam biegły, wskazując, iż współczynnik przyczepności

na lodzie, przy oponach zimowych wynosi 0,15-0,17 a letnich 0,16 co kłóci się z przyjętą wcześniej przez niego wartością współczynnika 0,1;

b) Wskazanie, że współczynnik przyczepności kół do podłoża miał wpływ na odrzut ciała pieszego, w sytuacji gdy współczynnik ten wpływa tylko i wyłącznie na długość drogi zatrzymania;

c) Błędne przyjecie, iż nie istnieje pojęcie prędkości bezpiecznej, w sytuacji gdy co do zasady kłóci się to z wskazaniem przepisu art. 19 ustawy prawo o ruchu drogowym, gdzie określona została wartość prędkości z jaką winien prowadzony być pojazd ponadto ustalenie takiej prędkości, a więc prędkości przy której istniała możliwość

uniknięcia
potrącenia C. B.
przez
oskarżonego jest
możliwe;

d) Błędne
przyjęcie, iż
zablokowały się
koła lewe w
pojeździe
kierowanym
przez
oskarżonego,
które były na
lodzie a prawe
nie mogły być
zablokowane, w
sytuacji gdy z
pozostawionych
na poboczu
drogi odcisku
śladów opon
wynika, że koła
te swobodnie
toczyły się po
podłożu i nie
były hamowane,
zaś przy próbie
hamowania na
poboczu
widoczne były
ślady sunięcia
lub rycia
pobocza, a co
więcej tego
rodzaju reakcja
układu
hamulcowego z
uwagi na
warunki
techniczne,
konstrukcyjne
nie jest możliwa,
o czym w
szczególności
biegły opiniujący
w sprawie
winien posiadać
wiedzę, z uwagi

nas swoją specjalizację;		
<p>3. Obrazę przepisu postępowania, tj. art. 7 kpk, które miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodu w postaci opinii biegłego M. A., przejawiającą się w zaakceptowaniu wniosków płynących z w/w opinii i uznanie jej za fachową i rzetelną, w sytuacji gdy sam Sąd wskazał jednocześnie, iż pozostawia ona wątpliwości oraz że można przyjąć w oparciu o nią, iż zachowanie oskarżonego było nieprawidłowe, gdyż oskarżony nie hamował i poruszał się dalej z tą samą prędkością, pomimo, że widział poruszającego się uszkodzanego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	
<p>4. Obrazę przepisu postępowania,</p>	<p># zasadny</p>	

<p>tj. art. 7 kpk, które miała wpływ na treść orzeczenia, poprzez całkowicie dowolną ocenę dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego i danie im wiary, oceniając je jako logiczne, konsekwentne i przekonywujące pomimo faktu, iż nie ma innych obiektywnych i wiarygodnych dowodów, które mogłyby potwierdzać owe wyjaśnienia, zaś same wyjaśnienia już w oparciu o inne dowody zebrane w sprawie powszechną wiedzę i doświadczenie życiowe budzą wątpliwości, co do swojej zgodności ze stanem faktycznym w zakresie twierdzeń o niespodziewanym wtargnięciu pieszego pod koła pojazdu;</p>	<p># częściowo zasadny x niezasadny</p>	
<p>5. Obrazę przepisu postępowania, tj. art. 4 kpk w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

zw. z art. 170
§ 1 kpk w zw.
z art. 196 § 3
kpk w zw. z art.
201 kpk, poprzez
oddalenie
wniosku
dowodowego
oskarżyciela
posiłkowego o
dopuszczenie
dowodu z opinii
nowego
biegłego, tj.
zespołu biegłych
z Instytutu
Ekspertyz
Sądowych im.
prof. J. S. w
K.- Zakładu
(...) badania
Wypadków (...) w G. wskazując,
iż Sąd nie
widzi takiej
potrzeby, gdyż
sporządzone w
sprawie opinie
pozwalają na
prawidłowe
wyrokowanie, w
sytuacji gdy
opinie
sporządzone
dotychczas w
sprawie są
niepełne,
niejasne,
obarczone
sprzecznościami,
oparte na
błędnych
założeniach
faktycznych i
merytorycznych,
mogących
świadczyć o
braku
niezbędnej
wiedzy

x niezasadny

<p>specjalistycznej po stronie opiniujących, zaś zespół biegłych z Instytutu z racji swojego doświadczenia i wąskiej specjalizacji daje gwarancję na sporządzenie rzetelnej opinii a nie istnieją żadne przesłanki pozwalające na oddalenie złożonego wniosku dowodowego;</p>		
<p>6. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż nie zostało udowodnione by oskarżony nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż pomimo dostrzeżenia pieszego C. B. nie zareagował prawidłowo, poprzez istotne zmniejszenie prędkości, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

<p>sytuacji gdy takie ustalenie nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na co również wskazał sam Sąd Orzekający przy analizie opinii biegłego M. A.;</p>		
<p>7. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż nie było tak, że oskarżony wykonał nieprawidłowy manewr ominięcia pieszego z prawej strony, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala przyjąć, iż oskarżony wykonał taki manewr, w sytuacji gdy miał czas i miejsce na wykonanie prawidłowego manewru wyprzedzania lewą stroną, bądź też zatrzymania się</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

<p>przed pieszym, zamiast nieprawidłowego manewru omijania prawą stroną, a tym samym zachowanie oskarżonego było nieprawidłowe;</p>		
<p>8. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż jedynie pieszy mógł uniknąć wypadku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż również oskarżony mógł uniknąć wypadku, gdyby poruszał się z prędkością umożliwiającą panowanie nad pojazdem w określonych warunkach drogowych i dalej wykonał prawidłowy manewr wyprzedzania lewą stroną, bądź też</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

zatrzymał się przed pieszym.		
<p>9. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na braku przyjęcia, iż poruszanie się przez oskarżonego-kierowcę, w warunkach zimowych z oponami letnimi na przedniej osi pojazdu oraz oponami zimowymi o różnej rzeźnie bieżnika na tylnej osi stanowi sytuację niezgodną z warunkami technicznymi dopuszczającymi pojazd do ruchu ale pomimo tego faktu nie miało to wpływu na przebieg i skutki wypadku, w sytuacji gdy dopuszczenie przez oskarżonego do poruszania się pojazdu w takim stanie technicznym i w danych warunkach</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

<p>drogowych powodowało sytuację stwarzającą realne niebezpieczeństwo zmniejszonej możliwości panowania nad pojazdem;</p>		
<p>10. Obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 3 § 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, poprzez jego błędną wykładnię przejawiającą się w uznaniu, iż to jedynie na pieszym ciążył obowiązek uczestnictwa w ruchu drogowym w sposób wymagający szczególnej ostrożności, a wobec czego oskarżony nie podejmując manewru obronnego nie uchybił zasadom ruchu drogowego, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia prowadzi do stwierdzenia, iż każdy uczestnik ruchu drogowego jest zobowiązany do</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>	

<p>zachowania ostrożności (niekiedy szczególnej) celem uniknięcia sytuacji, która może spowodować powstanie zagrożenia w ruchu drogowym a tym bardziej wypadku drogowego;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. 1 i 2 Zarzuty niezasadne. Analiza akt sprawy dowodzi, że Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania karnego w postaci błędnej i dowolnej oceny dowodu w postaci opinii biegłego S. S. (1) (ustnej i pisemnej). Opinie biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych słusznie zostały przez Sąd I instancji</p>	

obdarzone
walorem
wiarygodności.
Opinie te są
rzetelne,
należycie
uzasadnione i
sporządzone
przez specjalistę
w swojej
dziedzinie.
Odmienne
stanowisko
przedstawione w
apelacjach jest
wynikiem
subiektywnej
oceny dowodów
i nie mogło
zostać ono
podzielone przez
Sąd Okręgowy. Z
opinii biegłego S.
S. jasno wynika,
iż oskarżony
F. W. poruszał
się po drodze
zgodnie z
obowiązującymi
przepisami,
dostosował
charakter jazdy
do panujących
warunków
drogowych i nie
miał możliwości
zatrzymania
pojazdu przed
pieszym.
Ponadto biegły
wskazał, że
przyczyną
zaistnienia
wypadku było
zachowanie
pokrzywdzonego,
który poruszał
się w sposób
nieprawidłowy i
nie ustąpił

pierwszeństwa
pojazdowi
oskarżonego.
Dokonując
oceny w/w opinii
Sąd I instancji
miał na
względzie
zarówno
przesłanki które
przemawiały na
korzyść jak i
na niekorzyść
oskarżonego ,
co pozostaje
zgodne z
przepisem art. 5
§ 2 kpk. Nie
sposób zgodzić
się z zarzutem
autora apelacji,
iż opinia ustna
biegłego S. S.
nie udziela
odpowiedzi na
zastrzeżenia
wyprowadzone
względem opinii
pisemnej tego
biegłego. Wprost
przeciwnie,
opinia ustna
wyjaśnia
wszelkie
wątpliwości, jest
jasna i rzetelna.

Ad.3 Zarzut
chybiony.
Opinia biegłego
M. A. nie
została oceniona
w sposób
dowolny lecz
zgodny z zasadą
swobodnej
oceny dowodów
i stanowi
pełnowartościowy
materiał

dowodowy.

Mimo, że opinia ta pozostawiała pewne wątpliwości, wątpliwości nie było w zakresie ustalenia, iż pieszy mógł uniknąć wypadku, gdyby swoim zachowaniem nie naruszył zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym (szedł złą stroną jezdni i nie ustąpił pierwszeństwa pojazdom).

Ad. 4 Zarzut niezasadny. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w pełni zasadnie nadał walor wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego.

Jak słusznie wskazał w treści uzasadnienia Sąd Rejonowy w Suwałkach, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na podważenie a ostatecznie na uznanie, iż wyjaśnienia oskarżonego są pozbawione prawdziwości.

Podkreślenia
wymaga, iż
obdarzenie
wiarą w całości
lub w części
jednych
dowodów oraz
odmówienie tej
wiary innym,
jest prawem
sądu, który
zetknął się z
tymi dowodami
bezpośrednio i
pozostaje pod
ochroną art.
7 k.p.k., jeżeli
tylko zostało
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy, stanowi
wyraz
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego jest
zgodne ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (patrz:
wyrok SA w
Lublinie z dnia
05.06.2014r.

sygn. akt II.AKa.
113/14).

Ad. 5 Zarzut
chybiony.

Nawiązując do
obrazy przepisu
art. 4 kpk w zw.
z art. 170 § 1 kpk
w zw. z art. 196
§ 3 kpk w zw.
z art. 201 kpk
wskazać trzeba,
iż

przeprowadzenie
dowodu z
inicjatywy sądu
tylko wtedy
należy uznać
za obligatoryjne,
gdy dokonana
przez ten sąd
ocena dowodów
wskazuje
jednoznacznie,
że zgromadzony
dotychczas
materiał
dowodowy jest
niepełny, a tym
samym rodzi
wątpliwości co
do stanu
faktycznego
sprawy. W
warunkach
przedmiotowej
sprawy nie
dopuszczenie
dowodów
wnioskowanych
przez strony
(oddalenie
wniosku o
dopuszczenie
dowodu z opinii
kolejnych
biegłych), nie
może być
utożsamiane z

naruszeniem przepisów postępowania, ale świadczy o prawidłowym skorzystaniu przez Sąd I instancji z instytucji z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk - albowiem okoliczność, która ma być udowodniona została już udowodniona a sam wniosek w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.

Ad. 6-9 Zarzuty niezasadne.

Brak jest podstaw do przyznania racji autorowi apelacji wskazującemu na dopuszczenie się przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych.

Ustalenia stanu faktycznego w sposób kategoryczny i niewątpliwy wynikają ze zgromadzonych dowodów, przy ocenie dowodów Sąd I instancji nie pominął wynikających z

nich faktów (okoliczności) istotnych w sprawie, co do sprawstwa i winy (nie wystąpił błąd „braku”), nie ustalił faktów, które nie wynikają z żadnego dowodu oraz nie ustalił faktów przeznaczonych (nie wystąpił błąd „dowolności”). Zebrane w sprawie dowody zostały ocenione w sposób wszechstronny, wnikliwy i zgodny z zasadą swobodnej oceny dowodów. Sąd Rejonowy ponownie rozpoznając sprawę na skutek wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 23.12.2019r. sygn. akt II Ka 406/19 wykonał zalecenia Sądu odwoławczego, opierając rozstrzygnięcie na całości materiału dowodowego, uzupełniając ten materiał o opinie kolejnych biegłych, aby móc

odpowiedzieć na
pojawiające się
pytania w
zakresie
przyczyn i
przebiegu
wypadku
drogowego z
dnia
27.02.2018r.

Ad. 10 Zarzut
chybiony.
Zasady ruchu
drogowego
obligują
wszystkich
uczestników
ruchu do
wzmoczenia
ostrożności i
uwagi, a
zwłaszcza
przestrzegania
zasad mających
na celu
zapewnienie
optymalnego
bezpieczeństwa.
W
przedmiotowej
sprawie
oskarżony
poruszał się
pojazdem
zgodnie z
obowiązującymi
przepisami, zaś
to
pokrzywdzony
korzystał z drogi
w sposób
nieprawidłowy
(poruszał się
niewłaściwa
stroną drogi
i nie ustąpił
pierwszeństwa
nadjeżdżającym
pojazdom).

Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, iż inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego. Reguła ta daje zatem normatywną podstawę do działania w zaufaniu do innych uczestników ruchu, a doznaje ograniczeń jedynie wówczas, gdy okoliczności sytuacji drogowej wskazują na możliwość niewłaściwego zachowania się przez innego uczestnika ruchu. W ustalonych okolicznościach faktycznych – wejścia pokrzywdzonego na tor ruchu pojazdu kierowanego przez oskarżonego brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu naruszenia zasad ruchu drogowego.

Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny x niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
W świetle nieskuteczności podniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzutów i przytoczonej powyżej argumentacji, wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie nie mógł zostać zmieniony w kierunku postulowanym w apelacji. Zebrane w sprawie dowody, szczególnie opisane w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zostały ocenione w		

sposób
wszechstronny,
wnikliwy i
zgodny z zasadą
swobodnej
oceny dowodów.
Ocena ta nie
zawierała
błędów natury
faktycznej,
logicznej,
respektowała
zasady wiedzy,
logiki i
doświadczenia
życiowego.
Zarzuty
podniesione w
apelacji
stanowiły
wyłącznie
polemikę z
właściwie
ustalonym przez
Sąd I instancji
stanem
faktycznym i
prawnym, w
konsekwencji
nie mogły
prowadzić do
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania
sprawy Sądowi
I instancji do
ponownego
rozpoznania.

**10KOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1. Nie dotyczy

Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Ustalenia faktyczne i prawne zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 04.12.2020r. w sprawie II K 49/20, które końcowo doprowadziły do uniewinnienia oskarżonego.	
Zwięzłe o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacyjne	

<p>dotyczące ustalenia stanu faktycznego oraz obrazy przepisów postępowania okazały się niezasadne, bezprzedmiotowa polemika z właściwie ustalonym stanem faktycznym i prawnym. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył argumentów, które przemawiałyby za skazaniem F. W. za czyn z art. 177 § 2 kk.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Nie dotyczy</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
Nie dotyczy			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia			
Nie dotyczy			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

Nie dotyczy		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy	
1Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Na podstawie art. 636 § 1 kpk a contrario w zw. z art. 634 kpk Sąd zwolnił	

	oskarżyciela posiłkowego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
1PODPIS		
Sędzia Maciej Romotowski Sędzia Ryszard Filipow Sędzia Jacek Sowul		

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść x na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
x	uchylenie	#	zmiana